

Молитва, що торкається Неба

Невелика проповідницька
книга для духовного
збудування

Пог, Я вилюхаю
Автор Василь Овсієнко

ЗМІСТ

1. Вступ: Чому молитва – це дихання душі
2. Розділ 1. Бог, Який слухає
3. Розділ 2. Молитва, народжена вірою
4. Розділ 3. Коли серце мовчить: молитва в боротьбі і скорботі
5. Розділ 4. Таємна кімната і відкрите небо
6. Розділ 5. Молитва церкви: коли Божий народ єдиний
7. Розділ 6. Сила вдячності та поклоніння
8. Розділ 7. Молитва, що змінює життя
9. Висновок: Життя, яке стало молитвою

Ходи
Якщо слахаді

ВСТУП: Чому молитва – це дихання душі

Молитва – це не просто частина християнського життя. Це саме життя.

Так само як тіло не може існувати без повітря, так і віруюча душа не може жити без звернення до Бога. Молитва – це той канал, через який ми отримуємо силу, мир, мудрість і напрям для кожного дня.

У Слові Божому ми бачимо: усе, що рухалося в історії спасіння – народження церкви, пробудження, зміни в людських серцях – починалося з молитви.

**Нічого справді великого й
Божого не народжувалося без
того, щоб хтось не став на
коліна.**

**Ця невелика книга не про
техніку молитви, не про
формули і не про релігійну
дисципліну. Вона про серце,
що шукає Бога, і про Бога,
Який охоче відкривається тим,
хто приходить до Нього.**

**РОЗДІЛ 1. Бог, Який слухає
Молитва починається не з
людини.**

**Молитва починається з Бога,
Який слухає.
Ще до того, як ми навчилися
говорити слово «Господи», Він
уже схилився до нас. Псалом 33
каже: «Очі Господні – на
праведних, і вуха Його – до
їхнього зойку».**

**У цих словах – величезне
відкриття: Бог схиляє Своє
вухо, щоби почути мене.**

**Молитва не була б можлива,
якби Бог був далеким. Якби Він
тільки створив світ, а потім
залишив його – наші молитви
зависли б у порожнечі. Але ми
молимося до Бога, Який:
бачить,
знає,
любити,
чує,
відповідає.**

**Ми часто думаємо, що молитва
– це наші складні слова.**

Але в Біблії ми бачимо
простих людей, які кричали,
плакали, мовчали – і Бог чув
кожний подих їхньої душі.

Ілля молився коротко, і небо
зійшло.

Анна молилася без слів, і Бог
зрозумів її серце.

Давид молився в печері, і
Господь був там.

Учні молилися в горниці, і
Дух Святий зійшов на них.

Твоя молитва не залежить від
красномовства – вона
залежить від Бога, Який
слухає

**Тому перший крок у житті
молитви – це не навчитися
гарно молитися.**

**Перший крок – повірити, що
ти почутий.**

**Коли ця віра входить у серце,
молитва перестає бути важким
обов'язком. Вона стає
прагненням, радістю, ширим
покликом душі до люблячого
Отця.**

РОЗДІЛ 2. Молитва,

народжена вірою

Молитва і віра – це дві

нитки, переплете ні Богом у

єдину надійну мотузку, за

яку тримається кожне

серце, що шукає Господа.

Без молитви віра мовчить.

Без віри молитва мертвa.

Писання каже: «Без віри

догодити Богові

неможливо». Але так само

неможливо молитися по-

справжньому, якщо серце

не тримається за Того, хто

може і хоче відповісти.

**1. Віра дивиться не на обставини, а на
Бога**

**У людей завжди є причина
сумніватися.**

**Обставини сильніші, ресурси малі,
сили закінчуються, двері закриті.**

**Але віра не будується на тому, що
бачать очі.**

Віра будується на тому, що сказав Бог.

**Саме тому молитва віри звучить
інакше:**

не «Господи, чи можеш Ти?»,

**а «Господи, Ти вірний, і я приходжу до
Тебе».**

**Молитва віри бачить невидиме, бо
вона опирається на характер Бога,
а не на мінливі почуття.**

2. Віра народжується зі слухання Божого Слова

**Віра – не емоція, не самообман і
не бажання, повторене сто разів.**

**Віра приходить тоді, коли душа
торкається Божих обітниць.**

**Тому молитва без Слова Божого –
як корабель без компаса.**

**Вона може бути щирою, але буде
плисти навмання.**

**Коли серце наповнюється Словом,
тоді молитва набуває сили, бо
вона стойть на Божих незмінних
істинах:**

Бог всемогутній.

Бог добрий.

Бог чує.

Бог відповідає у свій час.

Саме тому Давид казав: «Я сподіваюся на Твоє слово».

Не на себе, не на інших – на Слово.

**3. Віра не обов'язково сильна – вона
щира**

**Бог не вимагає, щоб наша віра була
велика.**

**Він вимагає, щоб вона була
справжня.**

**Ісус сказав, що віра «як гірчицне
зерно» може зрушити гору.**

**Не тому, що вона велика, а тому, що
вона жива.**

**Іноді ми приходимо до Бога з
внутрішнім трептінням.**

Іноді з сумнівами.

Іноді зі слезами.

**Але навіть слабка молитва, якщо
вона народжена вірою – доходить до
Неба.**

Бо сила – не в молільнику, а в Бозі.

4. Віра не вимірює Бога своїм досвідом

**Ми часто молимося, дивлячись на свій
життєвий досвід:**

**«Минулого разу не вийшло... Значить,
і цього разу не вийде.»**

**Але віра не бере за основу минуле –
вона бере за основу Божу вірність.**

**І якщо Бог колись мовчав, це не
означає, що Він не чув.**

**Якщо відповідь не прийшла одразу,
це не означає, що її не буде.**

**Якщо двері залишилися зачиненими,
це не значить, що з іншого боку немає
Отця.**

**Віра відмовляється оцінювати
Всевишнього через призму обмеженої
людської логіки.**

**5. Молитва віри очікує, навіть
коли все навколо проти**

**Віра – це не просто сказати
«Господи, діли» – і забути.**

**Віра – це залишитися в молитві,
навіть тоді, коли відповіді ще
немає.**

Авраам очікував десятки років.

Анна плакала рік у рік.

**Учні чекали в горниці, хоча не
знали, коли саме зійде Дух
Святий.**

**Молитва віри не поспішає, бо
знає:**

Бог не запізнюються.

**Він приходить точно в той
момент, коли це найкраще для
нашого серця.**

Заклик серцю
Молитва віри – це не
мистецтво сильних людей.
Це шлях тих, хто довіряє
сильному Богові.
Починай молитися з вірою
навіть тоді, коли вона
маленька.
Прости Бога зміцнити її.
Приходь з тим, що маєш.
Бог робить велике з малого.

**РОЗДІЛ 3. Коли серце
мовчить: молитва в
боротьбі і скорботі**

**Є моменти, коли молитва
ллється легко – як потік
води, що знаходить собі
шлях.**

А є інші часи...

**Ті, про які псаломспівець
сказав: «Я мовчав у сумі
своїм».**

**Це ті дні, коли серце
виснажене, думки
сплутані, а слова – мов
каміння на грудях.**

**Коли біль та боротьба
стискають душу так
сильно, що здається:
молитва зникла.

Але саме в ці моменти,
можливо найбільше, Бог
наближається до Свого
дитяти.**

1. Мовчання – це теж молитва

**Ми часто думаємо, що
молитва – це слова.**

Але в Біблії ми бачимо інше:

**Анна молилася, і її голосу не
було чути.**

**Давид казав: «Зітхання моє
не сховане від Тебе».**

**Ісус у Гефсиманії молився
так глибоко, що слова
губилися в муках душі.**

**Бог чує не лише наші речення.
Він чує подих, біль, тишу,
слози.**

**Тиша перед Божим лицем
може бути такою ж молитвою,
як і довгі прохання.**

**Коли серце мовчить, це не
означає, що молитви немає.
Це означає, що вона
переходить на рівень, глибший
за слова.**

2. Боротьба не віддаляє від Бога – вона веде до Нього

**Багато віруючих думають:
«Я не можу молитися, бо зараз слабкий».**

Але саме тому й треба молитися.

У боротьбі ми часто відчуваємо сором:

за сумніви,

за втому,

за розбиті очікування,

за невідповіді, що тягнуться роками.

**Але боротьба – це не ганьба, а шлях.
Господь не тікає від зламаних сердець.**

Навпаки:

«Близький Господь до скрущених серцем».

У скорботі Бог не віддаляється – Він приходить ближче.

3. Коли немає сил молитися – моліться своєю слабкістю
Є часи, коли ми навіть не знаємо, про що просити.
І саме тоді Дух Святий стає нашим Заступником.

Апостол Павло говорить:
«Сам Дух заступається за нас невимовними зітханнями».

**Коли віруючий не може
підняти руки – Дух піdnімає
їх.**

**Коли немає слів – Дух
наповнює тишу.**

**Коли серце вигоріло – Дух
приносить життя.**

**Тому тобі не потрібно мати
силу, щоб прийти до Бога.
Потрібно лише мати серце,
яке звернене до Нього.**

**4. Скорбота розчищає місце
для Божої слави**

**У найтемніші моменти
здається, що Бог мовчить.
Але саме тоді Він готовує
відповідь, якої ми ще не
бачимо.**

**Якщо зерно не впаде в
землю – не оживе.
Якщо ніч не завершиться –
не настане світанок.
Якщо глина не буде
зламана – не стане
посудиною.**

**Скорбота не руйнує Божий
план.**

**Скорбота робить наше
серце здатним прийняти те,
що Бог хоче дати.**

**У боротьбі народжуються
найглибші молитви.
У слізах народжується
довіра.**

**Утиші народжується
близькість з Господом.**

**5. Бог ближчий, ніж
здається, коли ти на межі
Коли нам найважче – ми
часто думаємо, що Бог
далеко.**

**Але Писання говорить
протилежне.**

**Саме в долині смертної тіні
Він поруч.**

Саме в скорботі Він утішає.

Саме в печалі Він піdnімає.

**Бог не залишає Своїх дітей
на полі битви.**

**Він стоїть поруч, навіть
тоді, коли ми Його не
відчуваємо.**

Заклик серцю

**Якщо твоє серце мовчить
— не бійся тиші.**

**Вона може стати
молитвою, що дійде до
самого трону Божого.**

**Приходь до Бога навіть
тоді, коли в тебе немає
сил говорити.**

Приходь з тишею.

Приходь зі слезами.

Приходь з боротьбою.

**Бо саме тоді, коли ти
найбільш зламаний — Бог
найбільш близький.**

РОЗДІЛ 4. Таємна кімната і відкрите небо

**Ісус сказав: «А ти, коли
молишся, увійди до своєї
кімнати, замкни двері свої й
помолися Отцеві твоєму...»**

**В цих простих словах
прихована одна з найбільших
таємниць духовного життя:
коли двері земні
зачиняються – небо
відкривається.**

**Таємна кімната – це не
просто місце.**

**Це стан серця, яке
відгороджується від усього,
щоб бути наодинці з Богом.**

Це той простір, де душа
перестає грати ролі, де
зникають маски, де ми стоямо
не перед людьми – а перед
Отцем.

1. Таємна кімната – це місце
шиrosti

У таємній кімнаті нема
потреби в красивих формах
чи великих словах.

Там Бог чекає не промови, а
серця.

У публічній молитві ми часто
стримуємо себе, обираємо
слова, бо нас чують інші.

Але у таємній кімнаті немає
свідків, окрім Того, хто
створив серце людини.

Тут можна
говорити з Богом, як є;
плакати, якщо боляче;
мовчати, якщо слів немає;
визнаватися у слабостях;
відкривати глибини душі, які
соромимося показати навіть
самим собі.

Таємна кімната – це місце, де
Бог будує в нас справжність.

2. Таємна кімната – це місце
перемін

Ми часто хочемо, щоб Бог
zmінив наші обставини, але
Бог перш за все змінює нас.

**Один момент у таємній
кімнаті може зробити більше,
ніж сотні проповідей і книг.**

Там:

серце м'якає;

гріх втрачає владу;

зранені думки зцілюються;

воля підкоряється Божій волі;

гордість розсипається в прах.

**Ти входиш туди одним, а
виходиш іншим.**

**Бо зустріч з Богом ніколи не
проходить безслідно**

3. Таємна кімната дає силу

для відкритого життя

Молитва в таємниці дає силу

для служіння на людях.

Ісус багато часу проводив
наодинці з Отцем — але саме

це давало Йому силу

служити натовпам, зціляти,
навчати, любити, прощати.

Без таємної кімнати

християнин швидко

вигорає.

Його слова стають
порожніми, служіння —
механічним, серце —
втомленим.

Таємна кімната – це місце, де душа набирає духовний кисень, щоб жити серед щоденної боротьби.

4. Замкнені двері – не перешкода, а умова Божої присутності

Коли Ісус сказав: «Замкни двері», Він мав на увазі не лише фізичні двері.

Це також двері:

відволікань,

турбот,

думок, які кружляють без
кінця,
шуму, який з'їдає тишу
серця.

Закрити двері означає
сказати душі:
«Зараз – тільки Бог
Тоді молитва перестає бути
поспішною.
Тоді приходить тиша, в
якій чутно голос Божий.
Тоді серце починає бачити
те, чого в шумі не
помічало.

**Небо відкривається для тих, хто
закриває двері перед суєтою**

**Бог дає обітницю: «Отець твій, що
бачить таємне, віддасть тобі явно».**

Це означає:

**те, що робиться в тиші – принесе
плід у відкритому житті;**

**те, що молиться в слізах –
народиться у силі;**

**те, що проситься на колінах –
явитися у Божому часі.**

**Таємна кімната відкриває шлях до
Неба.**

**Бо хто входить туди – входить у
Божу присутність.**

**А хто торкається Бога –
торкається вічності.**

Заклик серцю

Створи свою таємну кімнату.

**Можливо, це буде куток у
кімнаті.**

**Можливо, прогулянка на
самоті.**

**Можливо, ранкові хвилини,
коли ще темно.**

**Не місце робить молитву
святою – а серце, яке
віддається Богу.**

Закрий двері перед суєтою.

Відкрий двері перед Отцем.

І ти побачиш:

**коли кімната стає таємною –
небо стає відкритим.**

**РОЗДІЛ 5. Молитва церкви:
коли Божий народ єдиний**

**Є молитви, які ми звершуємо
наодинці — в тиші, у таємній
кімнаті, у глибині серця.**

**Але є інша молитва, яку Бог
поставив особливо високо —
молитва церкви, молитва
Божого народу, об'єднаного в
одне серце й один дух.**

**У Дії Святих Апостолів ми
постійно бачимо:
коли церква молилася разом
— небо рухалося.**

**Дух Святий зійшов, коли учні
були вкупі.**

**Петро був звільнений, бо
церква ревно молилася.**

**Служителі були поставлені, бо
церква постилася й молилася.**

**Пробудження народжувались
там, де Божий народ підносив
голос однодушно.**

**Коли церква молиться разом
— небо відкривається для
громади так само, як для
окремої людини.**

**1. Єдність у молитві – це
сила, яку визнає небо
Коли віруючі схиляються
перед Богом разом, їхні
голоси зливаються не
просто в хор – вони
зливаються в одну молитву.**

**Ісус сказав:
«Якщо двоє з вас погодяться
на землі просити... стане їм
від Мого Отця».**

Це не просто обітниця.

Це небесний закон.

**Єдність у молитві
важливіша за
красномовство.**

**Вона сильніша за видимі
можливості.**

**Вона розбиває стіни, які
окрема людина не може
подолати.**

**Коли Божий народ єдиний у
молитві – це знак для неба, що
церква стала одним серцем.**

**2. Спільна молитва відкриває
напрям, який окремий
віруючий не бачить**

**Бог часто відкриває Свою волю
не одному, а церкві як тілу.**

**У Діях 13-й розділ ми читаємо:
коли церква постилася й
молилася, Дух Святий сказав:
«Відділіть Мені Варнаву та
Савла...»**

**Не Павлові окремо, не Варнаві,
не одному пророку –**

Божій.

Коли церква молиться разом:

Бог дає бачення;

Бог дає напрямок служіння;

**Бог відкриває двері, які були
закриті;**

**Бог об'єднує серця навколо
одного покликання.**

**Спільна молитва – це місце, де
громада чує голос Божий.**

**3. Молитва церкви – це зброя
в духовній боротьбі**

**У духовній боротьбі один
воїн може втомитися.**

**Але коли сотні стають на
коліна – сила темряви
тремтить.**

**Церква в Єрусалимі
молилася, коли Петра
кинули у в'язницю.**

**Вони не мали влади, не
мали доступу до суду, не
мали земних можливостей.**

**Але вони мали небесний
доступ, і Бог послав ангела.**

**Коли церква молиться
разом:**

кайдани падають,

серця оживають,

**Бог втручається там, де
людські сили безсилі.**

**Спільна молитва – це духовне
войнство, яке діє не мечем, а
вірою.**

**4. Молитва в єдності народжує
любов серед братів і сестер**

**Неможливо молитися разом і
залишатися розділеними.**

**Молитва руйнує бар'єри, які
будують люди.**

**Коли церква молиться:
образи тануть,
серця м'якшають, гордість
згасає,
стосунки зцілюються.**

**Неможливо тримати тривалий
гнів на того, за кого молишся.**

**Неможливо ненавидіти того, з
ким стоїш перед Божим
tronом.**

**Молитва робить церкву сім'єю
не за назвою, а за серцем.**

**5. Бог присутній там, де
народ Його молиться разом**

Ісус сказав:

**«Де двоє чи троє зібрані в
Ім'я Моє – там Я серед них».**

**Це обітниця, яку ми не
зажди повністю
усвідомлюємо.**

**Коли церква молиться разом
– Христос стоїть посеред
Свого народу.**

**Не символічно. Не «в
образі».**

А насправді.

Його присутність:

наповнює,

зцілює,

zmіщує,

**Коли церква разом шукає Бога
— вона переживає те, що не
переживе наодинці.**

Заклик серцю

**Молитва церкви — це не
додаткова частина служіння.**

Це серце церкви.

Її дихання. Її сила. Її єдність.

Ставайте разом у молитві.

Підтримуйте один одного.

Моліться однодушно.

Просіть сміливо.

**Бо там, де Божий народ
єдиний у молитві — там діє
Бог.**

Розділ 6: Сила вдячності та поклоніння

Молитва вдячності – це не просто гарні слова, які ми промовляємо в добре дні. Це духовна зброя, яку Бог дав Своєму народові, щоб піднімати серце над обставинами, укріпляти віру і відкривати двері Божої присутності. Поклоніння – це не лише спів чи музика, а стан серця, яке бачить велич Бога навіть тоді, коли життя штовхає вниз.

1. Вдячність як духовний вибір

**У Біблії ми неодноразово
читаємо заклик:
«За все дякуйте...» (1 Сол.
5:18)**

**Це не порада і не побажання
— це воля Божа.**

**Вдячність не завжди
приходить природно. Часто
вона є вибором серця, яке
вирішує дивитися не на
проблему, а на Бога, Який
вищий за проблему. Бо
вдячність змінює наш
духовний фокус: з труднощів
— на Того, Хто тримає нас у
Своїх руках.**

2. Поклоніння народжує мир у серці

Справжнє поклоніння не залежить від емоцій чи зовнішніх умов. Воно народжується там, де душа визнає: Бог гідний слави завжди.

Коли серце наповнене поклонінням, Божий мир приходить тихо, але впевнено. Він не завжди змінює обставини миттєво, але змінює нас усередині.

Мир Божий, який перевищує розуміння, приходить туди, де Бог займає Своє місце – у центрі нашої уваги.

3. Вдячність відкриває двері до благословень

**Псаломспівець говорить:
«Входьте в брами Його зі
вдячністю...» (Пс. 99:4)**

Не зі скаргами.

Не зі страхом.

А з вдячністю.

**Бог відкриває Свої двері тим,
хто приходить із серцем, яке
пам'ятає про Його доброту.**

**Вдячність – це ключ, який
відкриває серце неба. Коли ми
дякуємо, навіть якщо ще не
бачимо відповіді – ми
свідчимо про нашу віру.**

4. Поклоніння змінює атмосферу в церкві

**Справжнє поклоніння – це не
концерт і не емоційний
підйом. Це спільне
зосередження Божого народу
на Божій славі.**

**Коли церква поклоняється:
Бог торкається сердець,
зникають бар'єри між братами
та сестрами,
зцілюються поранені душі,
приходить єдність.**

У такі моменти церква
переживає справжнє
відродження – бо поклоніння
спрямовує погляд усіх тільки
на Христа.

5. Вдячність у важкі дні –
найсильніша молитва
Іноді вдячність дається важче
всього.
В дні втрат.
У моменти боротьби.
Коли небо здається закритим.
Але саме тоді наша вдячність
має найбільшу силу, бо
народжується не з емоцій, а з
довіри.

Коли Йов сказав:

**«Господь дав, Господь і взяв;
nehай буде благословенне ім'я**

Господнє»,

**— він показав силу
поклоніння, яке не
прив'язане до обставин, а до**

Бога

**Таке поклоніння ламає
кайдани страху, розчарування
і зневіри.**

Таке поклоніння рухає небо.

Молитва (до розділу 6: “Сила вдячності та поклоніння”)

Господи Боже наш, ми приходимо до Тебе з вдячними серцями.

Навчи нас бачити Твою доброту у всьому – і в радості, і в тиші, і в боротьбі.

Дай нам серця, які поклоняються Тобі не лише тоді, коли легко, але й тоді, коли важко говорити слово подяки.

Заповни нас Твоїм миром, що перевищує всякий розум, і нехай наше поклоніння піdnimaє нас ближче до Тебе.

**Благослови Твою церкву
єдністю, любов'ю і духом
щирого поклоніння.**

**За все дякуємо Тобі, нашему
Отцю,
в ім'я Ісуса Христа. Амінь.**

Розділ 7: Життя в молитві

щодня: кроки, що змінюють серце

Молитва – це не подія і не разовий порив душі.

Молитва – це шлях.

Шлях, який проходиться щодня, крок за кроком, інколи в силі, інколи в слабкості, але завжди з Богом поруч.

Справжнє духовне життя зростає не від великих емоційних моментів, а від вірної постійності.

Не від гучних обіцянок, а від маленьких, але щиріх щоденних наближень до Бога.

1. Маленькі кроки, що будують велике життя

Часто ми думаємо, що духовний ріст – це щось велике, складне, недосяжне.

Але Бог формує наш дух не одним стрибком, а безліччю дрібних, але вірних кроків.
Щоденна молитва не завжди емоційна.

Не завжди особлива.
Не завжди наповнена глибокими словами.

Проте вона робить найважливіше – з'єднує серце з Богом.

Навіть кілька хвилин щирої молитви щодня змінюють

2. Молитва як дихання

Апостол Павло сказав:

«Неперестанно моліться» (1

Сол. 5:17).

**Такі слова неможливо
виконати, якщо думати, що
молитва – це тільки час на
колінах.**

**Але можна виконати, якщо
розуміти:
молитва – це дихання душі.**

**Молитися можна, коли
працюєш.**

Коли їдеш дорогою.

Коли стоїш у черзі.

**Коли виникає раптова думка
або хвилювання.**

**Коли серце радіє чи
стискається.**

Це тихий погляд до неба.

**Коротке «Господи,
допоможи».**

Щира «Дякую Тобі».

Безмовне «Я з Тобою».

**Таке життя в молитві не
створює тягаря — воно
приносить свободу.**

3. Три щоденні “опори”

МОЛИТВИ

**Щоби молитва стала
способом життя, корисно
мати кілька духовних опор:**

**1) Ранкове спрямування
серця**

Почати день із Божого Слова
і короткої молитви —
це як налаштувати
інструмент перед грою.
Усе інше ззвучатиме по-
іншому.

2) Молитва протягом дня
Невеличкі звернення до
Бога, думки, подяки,
прохання.

Вони тримають серце у
Божій присутності.

3) Вечірня тиша

Коли день завершується,
молитва очищує, заспокоює,
дає змогу побачити Божу
роботу навіть у буденності.

**Ці три прості кроки формують
духовну рівновагу, створюють
невидимий міст між нами й
Богом.**

**4. Щоденна молитва змінює
серце, навіть коли ми цього не
помічаємо**

**Молитва – як вода, що
повільно, але нестримно
zmінює форму каменя.**

Щоденно вона:

пом'якшує серце,

робить його чутливим до Духа

Святого,

очищує думки,

приносить внутрішній мир,

зміцнює віру,

усуває гордість,

навчає довіряти.

Зміни не завжди помітні

одразу.

Але одного дня людина

озирається назад і бачить:

я вже не той, яким був учора —

молитва змінила мене.

5. Бог чусє навіть тихі кроки серця

**Він не вимагає від нас великих
промов.**

**Він не чекає досконалих слів.
Він хоче нас, нашого серця,
нашої щирості.**

**I кожен, хто шукає Його щодня,
навіть у малому — знаходить.**

Молитва

**Господи наш,

Ми дякуємо Тобі за дар
молитви, яким Ти відкрив
нам шлях до Свого серця.

Навчи нас шукати Тебе
щодня – у тиші ранку, у
клопотах дня, у спокої
вечора.

Навчи нас молитися не
лише словами, але й
думками, виборами,
життям.

Нехай наша душа дихає
Тобою,
нехай кожен крок буде
наближенням до Тебе.

Зміцни нас у вірності,
дай серце, яке не
втомлюється шукати Твоєї
волі.

Очищуй наш розум,
обновляй наші думки,
веди нас дорогою світла і
миру.

Господи, нехай наша
щоденна молитва
змінює нас так, як вода
змінює камінь – тихо, але
непереможно.

Нехай ми зростаємо в Тобі,
і нехай наше життя стане
свідченням Твоєї благодаті.
В ім'я Ісуса Христа. Амінь.**